יצחק אורלנד

16/2 ק

הי, דודל־די

א.

על אלף נתיבות
היש עוד איש כמוני,
שמעוני הנודד
וכל הוני העוני?
לי כלום בארץ אין
ומי לי, מה לי הון,
כל עוד שהשמים
שמים לאביון.
אך טוב לי, טוב, ולא נחוץ יותר לי,
ודי לי די, ומאומה לא חסר לי;
וכשעולה באפק יום חדש —
אני תוקע פרח לי בדש,
ושר לי, שר לי, שר לי ככה־כך,
שיר־זמר מאושר ומבדח:

ב.ח.:

הי, דודל־די, דודל־די־דם,
מהו, מה כל האדם:
אם תרמילו על השכם
ואם בתרמילו יש לחם —
הי, דודל־די־דם,
זה כל האדם.

דודל־די, מה סוף־סוף האושר
שליש־חכמה ורבע־יושר,
דודל־די, רק חבל מאוד
שאין איש יודע לאות,
תנו לאיש מסכן בדרך:
שליש־שמים, רבע־פרח,
דודל־די, ותראו ממש
איך נולד בו לב חדש,
הי, דודל־די־דם,
זה כל האדם.

יצחק אורלנד

17/2 א

שיר החבל והדלי

א.

עיניך ירום־בארך
וחוט־שני חוטיך שלי,
אני, בת, כרוך אחריך
כחבל אחר הדלי.

ב.

כחבל נשרתי מתניך
בברית־אוהבים נושנה,
אני, בת, חתן־נעוריך
מתחת חפה ראשונה.

ג.

הרוח משיר עלעליך,
הרוח סותר שערך,
יחיד בזעזועי סנדליך
אלך ואלך ואלך...

ב.ח.:

חבל, חבל, חבל, דלי,
והבאר מוקרת —
נבל, נבל, נבל לי,
מנגינה עוררת.
חבל, חבל, חבל, דלי,
והבאר איננה —
הבל, הבל, הבל, בלי,
בלי עיני אראנה.